

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 12.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10397** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. М., гражданин на А. срещу решение № 612 от 15.11.2011 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички факти и обстоятелства от личната история на кандидата за закрила и не е извършил задълбочена преценка. В решението липсвало мотивирано произнасяне относно ситуацията в страната по произход на молителя. Иска се отмяната на административния акт със законните последици.

Ответната страна – заместник председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, представлявана от юрк. С. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспореното решение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоначално лицето е подало молба рег. № ЛМ – 1079 от 09.06.2011 г. на дирекция „Миграция” – СДВНЧ за закрила в РБ.

С молба вх. № 1025 от 08.08.2011 г. по описа на РПЦ С. кандидатът е заявил лично желанието си за закрила. Съгласно регистрационния лист Х. М. е [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., арабин по народност, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен. Личните му данни са установени въз основа на национален паспорт № 8599265, изд. от А. на 23.03.2010 г., валиден до 22.03.2015 г. Лицето е представило два бр. членски карти в Националната организация за жертвите на тероризма на брат си М. Х. и майка си Ф. М..

На 08.08.2011 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

На 08.08.2011 г. на чужденеца е връчена покана за интервю и същото е проведено на 09.08.2011 г.

С решение № 2799 от 10.08.2011 г. на решаващ орган при ДАБ е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на Х. М..

С кандидата са проведени две интервюта – на 25.08.2011 г. и на 15.09.2011 г. с участието на преводач от арабски език. По време на интервютата лицето заявява, че е напуснал А. легално със самолет на 28.05.2011 г. и е заминал за Т.. В Б. е пристигнал нелегално пеша в края на месец май 2011 г. Пред интервюиращия орган лицето твърди, че през 2005 г. с него се срещнали представители на организацията Д. И. и му разказвали за исляма. Родителите му го предупредили да се дистанцира от тях и да не поддържа контакти. От 2005 г. до 2009 г. ако кандидатът се видел случайно с тези хора, според неговото твърдение те само го поздравявали. В края на м. декември 2009 г. в магазина за мобилни телефони, в който работел чужденецът, дошли двама души и му дали визитна картичка с адрес. Те поискали от него да отиде на посочения в картичката адрес и да разгледа различни мобилни телефони. След като отишъл на адреса, видял хората, с които се срещал през 2005 г. и те му предложили да работи за тях като охранител, но той отказал, а те го предупредили, че отказвайки работата, ще го сполети съдбата на убития му брат през 1995 г. През седмицата, в която му било направено предложение за работа в магазина дошли двама души и то попитали какво е решил, а той само потвърдил, че отказва работата и те си тръгнали. След няколко дни отново дошли двама мъже и го извикали навън пред магазина, където той отново отказал и се спречкал с тях, като дошли съседи и лицата избягали. Лицето твърди, че няколко месеца след този инцидент отново бил пресрещнат от две неизвестни лица, които му предложили да отидат на определен адрес и му заявили, че ако отиде на този адрес, нямало вече да го безпокоят. Молителят за закрила бил отказал предложението и се преместил при баба си в област М. Г., където останал три месеца. Според неговите твърдения той се връщал няколко пъти в своя град и след това пак се прибирал при баба си. Поддържа, че при баба му не е имал проблеми, но от братовчед си научил, че са издали неизвестни мъже и са питали за него. След което кандидатът за закрила решил да напусне страната си. Извадил си паспорт и напуснал легално А. в посока Т.. Поддържа, че не е бил член на политическа партия или организация, никога не е бил арестуван или задържан в държавата си по произход.

Изготвено е становище рег. № УП-5016 от 29.09.2011 г. от интервюиращия орган, в което е направено предложение на Х. М. да бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 612 от 15.11.2011 г. на заместник

председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че Х. М. не е бил принуден да напусне А. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Прието е, че не е налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в 14-дневния срок по чл. 87 от ЗУБ от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет при условията на заместване съгласно приложените доказателства заповед № 503 от 21.09.2011 г. на председателя на ДАБ – МС и удостоверение рег. № 0304-1937 от 21.11.2011 г. на ДАБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на приложение на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В конкретния случай оспорващият изрично посочва пред съответното длъжностно лице в ДАБ, че не е бил преследван от страна на официалните власти в родината му, нито е оказван контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Поддържаното твърдение, че е бил заплашван от лица от терористичната организация Д. И. и това е довело до формиране на основателен страх от преследване, не се доказва от изявленията на кандидата. От проведените интервюта с кандидата е видно, че лицата от посочената организация само са му предлагали работа няколко пъти, като чужденецът отказвал. Не се установява спрямо лицето да са били предприемани каквито и да било други действия от страна на представителите на посочената организация, свързани с оказано насилие или други прояви форми на преследване. Освен това според кандидата тези заплахи продължили изключително дълъг период от

време – около 6 години от 2005 г. до 2011 г., без същият да е бил обект на нападение или друго агресивно поведение. След заминаването си от родния град при баба си чужденецът твърди, че не е бил обезпокояван. Установява се, че лицето се е завръщало неколkokратно обратно в родния си град, без да изпитва притеснения. При така направените от оспорващия твърдения обосновано административният орган приема, че не е доказано наличието на осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл.8, ал.2 – ал. 5 от ЗУБ или риск от такова бъдещо преследване. До друг извод не може да се достигне с оглед на факта за извършеното през 1995 г. убийство на брата на кандидата, тъй като не се разкриват факти семейството на кандидата да е било преследвано след 1995 г. и всичките членове на семейството му се намират в А. с изключение на единия му брат, който живее във Ф.. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В процесния случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо чужденеца преследване.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут, доколкото лицето не е било принудено да напусне А. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, както и не се установяват тежки посегателства спрямо личността, както и изтезание или нечовешко или унижително отнасяне.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. От последните данни за положението на А. не може да се направи извод за наличие на въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решение по дело № С – 465/07 на Съда на Европейския съюз. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото

протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни в А. да съществува такова насилие или въоръжен конфликт, което да представлява тежка заплаха за живота и сигурността на кандидата, за да обоснове предоставянето на временна закрила под формата на хуманитарен статут. Позовавайки се на мотивите на решението по дело № С – 465/07 на СЕС, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Съгласно справка № 5113 от 17.10.2011 г. относно ситуацията в А. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ – МС „след като алжирските власти спазиха обещанието си да намалят цените на хранителните продукти, в цялата страна магазините и обществените служби започнаха да работят нормално, училищата бяха отново отворени ...“. Приложената справка отразява обективни данни от обществено-политическата ситуация в А. към дата, максимално близка до датата на издаване на оспореното решение. От справката не може да се установи, че се извършват непрекъснати актове на насилие спрямо цивилното население или съществува вътрешен въоръжен конфликт, който да обоснове приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ спрямо кандидата за закрила. В справката изрично е отразено, че навсякъде в страната протестните прояви постепенно започват да стихват, с изключение на отделни инциденти в Б. (централен А.), Б. (източен А.) и Т. (западен А.). Следователно, наличието на отделни протестни прояви на територията на страната не може да обоснове извода за наличие на вътрешен въоръжен конфликт, до който извод правилно е достигнал административният орган. Може да се направи предположение, че лицето желае закрила и иска да остане в РБ поради икономически причини, доколкото цялото му семейство – майка му, сестрите и братята му продължават да живеят в А. (с изключение на брат му Х. М., който живее във Ф.).

По отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в РБ. Личните мотиви на молителя да остане в Б. не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за липса на мотиви в оспореното решение относно сигурността на държавата му по произход. По изложените по-горе съображения съдът намира, че органът е изпълнил императивното изискване по чл.75, ал. 2 от ЗУБ да изследва всички факти и обстоятелства, изнесени от кандидата за закрила заедно с въпроса относно сигурността на държавата му произход. В случая не може да се приеме, че е

нарушена нормата на чл. 4, ал.3 от ЗУБ, съгласно която е установена забраната чужденец, влязъл в Р. Б., за да поиска закрила, или който е получил закрила, да не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Няма данни спрямо кандидата действително да е налице осъществено преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, както и няма основания за предоставянето на хуманитарен статут на молителя по чл. 9 от ЗУБ, включително и е обсъдена сигурността на държавата по произход на кандидата, поради което не може да се приеме, че е налице нарушаване на нормата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно, не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на Х. М. следва се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК и чл. 90 от ЗУБ, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. М., гражданин на А. срещу решение № 612 от 15.11.2011 г. на заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: